**NN 40/2019 (19.4.2019.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-278/18-7 od 20. prosinca 2018.**

# VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE



## PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Blanše Turić, članica vijeća te višeg sudskog savjetnika Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, koji zastupa opunomoćenik Mirko Bogdanović, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Bogdanović, Dolički & Partneri, Miramarska 24, Zagreb, protiv tužene Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, koju zastupa predsjednik Vijeća, Tonko Obuljen, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Pule – Pola, Forum 1, Pula, koju zastupa Dejan Španović, odvjetnik u Zagrebu, Trnjanska cesta 59, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici održanoj 20. prosinca 2018.

**presudio je**

1. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/312, urbroj: 376-10-18-21 od 30. svibnja 2018.

2. Nalaže se tužitelju Hrvatskom Telekomu d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB: 81793146560 da zainteresiranoj osobi Grada Pule – Pola, Forum 1, Pula, nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kuna u roku od 15 dana.

3. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

### Obrazloženje

Osporavanim rješenjem je utvrđeno da je tužitelj Hrvatski Telekom d.d. (dalje: HT) infrastrukturni operator i da ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja tog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Pule te da ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada Pule.

Tužitelj je protiv navedenog rješenja podnio tužbu u kojoj opisuje postupanje tuženice u svezi sa zahtjevom zainteresirane osobe. Navodi da je između tužitelja i Grada Pule sklopljen ugovor o osnivanju prava služnosti od 15. prosinca 2008. Ističe da Agencija pogrešno zaključuje da ugovor sklopljen između Grada i tužitelja više ne proizvodi pravne učinke te upućuje na odredbu članka 8. stavka 4. Pravilnika. Tvrdi da prema Pravilniku do obveze plaćanja naknade za pravo puta dolazi samo u slučaju ukoliko ne postoji uređen ugovorni odnos koji predstavlja zaseban i isključiv pravni temelj korištenja nekretnine i plaćanja naknade za takvo korištenje. Tužitelj osporava da bi ugovor koji predstavlja trajni obvezni odnos mogao okončati otkazom koji se može dati u svako doba. Smatra da Agencija pogrešno zaključuje da je otkaz valjan upućujući pri tome na odredbu članka 212. Zakona o obveznim odnosima. Tvrdi da Grad nema pravni razlog, već ekonomski razlog za otkazivanje ugovora. Tvrdi da nije osnovan otkaz osobito iz razloga što ugovor ima stvarnopravne elemente što je povezan sa svrhom zasnivanja služnosti i trajanjem potrebe za izvršavanjem sadržaja i ovlasti koje čine predmetnu služnost. Tvrdi da Grad zna i da je svjestan kako se ovdje radi o ugovornom ustanovljenom pravu služnosti, no svejedno radi pukog ekonomskog interesa postupa suprotno načelu poštenja savjesnosti. Navodi da pravni učinak, odnosno posljedica otkaza predmetnog ugovora ne utječe na Grad u vidu stvarnopravnog učinka na bilo koji način te da je tužitelj do sada imao služnost na temelju ugovora s Gradom, a da bi od sada trebao imati na temelju zakona. Predlaže da Sud utvrdi da je otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti od 15. prosinca 2008. neosnovan te da su predmetni ugovori i dalje na snazi kao i da poništi pobijano rješenje.

Tuženica u odgovoru na tužbu navodi da se tvrdnja tužitelja zasniva na potpuno pogrešnom pravnom stajalištu kako ugovor sklopljen na neodređeno vrijeme ne može prestati sukladno pravilima obveznog prava. Tužitelj se poziva na specifičnu pravnu prirodu tog ugovora te obrazlaže da se ugovor ne može otkazati dok postoji potreba za služnosti, a ista postoji dok na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe postoji tužiteljeva EKI. Tvrdi da je jasno obrazložila da je